

Paula Seijas Romero

Terapeuta ocupacional

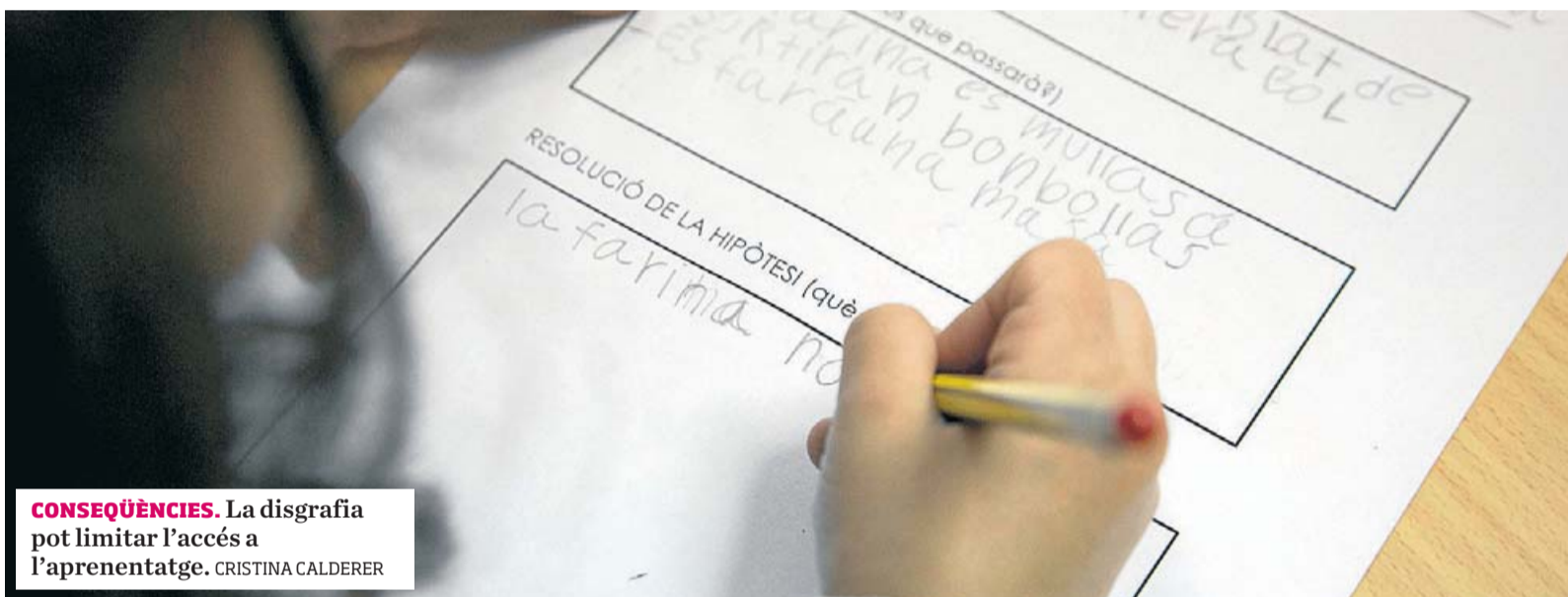
"Mamà, em suspenen per la mala lletra"

La **disgrafia** és un trastorn que interfereix significativament en el **rendiment** acadèmic i sovint provoca un **rebuig** de qui la pateix en nivells escolars

subjeccions que impedeixen la realització d'activitats de la vida quotidiana de manera autònoma com poden ser les activitats bàsiques referides a la cura d'un mateix. Per exemple, no poden fer-se els cordons, embotonar jaquetes o posar la pasta de dents en el raspall, coses que aparentment semblen molt senzilles.

Fer front a la dificultat

S'ha d'entendre la situació i s'ha de prendre consciència de les capacitats i limitacions que pateix l'infant amb aquestes característiques. De vegades, les famílies no entenen què els passa o en tenen una idea equivocada, com que "és perezós" o "no posa atenció" per realitzar diferents tasques, encara que en realitat no les fan perquè no en són capaços a causa de les limitacions que presenten. Davant d'un cas com aquest, cal posar-se en contacte amb professionals per tal d'iniciar un tractament adequat a les necessitats de l'infant (adquisició d'habilitats de motricitat fina, millora de la subjecció, de la grafia...) per eliminar tots els obstacles i les frustracions i evitar un rebuig en l'àmbit acadèmic i quotidià. —

CONSEQUÈNCIES. La disgrafia pot limitar l'accés a l'aprenentatge. CRISTINA CALDERER

Quantes vegades uns pares han sentit dir als fills aquesta frase? Mamà, em suspenen per la mala lletra". Precisament, aquest és el desencadenant perquè uns pares assisteixin amb el seu fill, de deu anys, a una consulta de teràpia ocupacional perquè li facin una valoració de disgrafia. El motiu és el següent: clares dificultats en la grafia i una baixa competència en plàstica i en les àrees lingüístiques.

De què estam parlant?

La disgrafia evolutiva dels processos motors és una de les manifestacions del trastorn del desenvolupament de la coordinació. S'entén per disgrafia la dificultat específica en l'aprenentatge inicial de l'escriptura en infants amb un quocient intel·lectual normal i que comporta moviments voluntaris que necessiten precisió. Aproximadament un 10% de la població escolar pateix algun trastorn d'aprenentatge.

Per establir els criteris diagnòstics, s'ha de partir de dos aspectes impor-

tants. El primer és el factor de l'edat, atès que aquest trastorn no es pot definir abans dels set anys, perquè és en aquesta etapa quan s'inicia l'aprenentatge de l'escriptura. El segon, les "habilitats per escriure" que presenta l'infant estan per sota de les esperades considerant el seu quocient mental, l'escolaritat i edat cronològica.

Text incomprensible

Un infant amb disgrafia sol adoptar un posicionament inadequat durant l'escriptura, que comporta una mala subjecció dels instruments (per exemple agafar el llapis amb els quatre primers dits) i també una mala prensió. La velocitat també és una característica pròpia, ja que acostuma a escriure o molt aviat o molt lentament. Tampoc solen respectar la línia de la filera, les lletres solen estar mal fetes, amb mides diferents, molt ajuntades o massa espaiades, i en els casos més insòlits, però no menys importants, poden escriure en sentit contrari, de dreta a esquerra.

A més, a mesura que avança l'activitat, solen augmentar la tensió i l'infant es fatiga. En definitiva, són uns textos de difícil comprensió. Com a conseqüència,

limita l'accés a l'aprenentatge i interfereix en el rendiment acadèmic.

Destresa manipulativa

Un altre aspecte que s'ha de destacar i que està

associat a la disgrafia és l'alteració de la motricitat fina. Molts d'infants presenten dificultats per realitzar la pinça (digital, lateral, tri-pode...), prensions i/o

Recomanacions

Per a un infant que presenta disgrafia

— Adoptar una bona higiene postural mentre s'està assegut durant l'escriptura (peus tocant al terra, avantbraços a la taula, espatlles relaxades...). A més, el mobiliari ha d'estar adaptat a l'infant.

— Aconseguir el patró òptim de subjecció: una pinça trí-pode dinàmica. Això vol dir que s'ha de subjectar l'instrument amb els dits polze, índex i cor, mentre que l'anular i el petit queden flexionats i la mà, recolzada damunt el paper o quadern. Existeixen casos en els quals no arriba a desenvolupar-se una correcta manipulació de l'instrument per escriure

— Respecte de la col·locació dels dits, no s'han de posar gaire a prop a la punta de l'instrument (no deixa veure el que escrivim) ni gaire separat, perquè es perd la precisió a l'hora d'escriure.

— Donar el temps necessari; fins i tot es recomanen moments de descans durant l'escriptura, d'aquesta manera s'evita el cansament i l'increment de tensió per part de l'infant.

— Facilitar estratègies per a la millora de la grafia (gruix de l'instrument, tipus de quadern/full, possibles adaptacions...).

